

κός· ἐκείνης ἐμελλε νὰ ἐκρεύσῃ ἐκ τοῦ προσώπου πλήρως φλογὼν.

— Κυρία, εἶπε, τί ἀγαπᾶτε;

— Δὲν ἐθαυρόνθης, ἄστρον μου, ζω-  
γραφῶν.

— Νομίζω ὅτι τοῦτο ἦτο ἀπαίτη-  
σίς σας, κυρία μου, ὑπέλαβεν ὁ νέος, θα  
ρυθθῆτε· ὀλίγον διὰ τὸ παράξενον τῆς  
ἐρωτήσεως.

— Ὡ! ποῖος σὲ τὸ εἶπεν; ἤρώτη-  
σεν αὐτὴ γελῶσα.

— Νομίζω ὅτι σεῖς, χανοῦμ, ὑπέλα-  
βεν ὁ νέος. Δὲν εἰξάνω πάλιν, εἰάν ἔχα-  
σα τὸ μηχανικὸν μου.

— Δὲν βαρύνεσαι, ἀρνίον μου. . . .

— Λέγουν, χανοῦμ, ὅτι αἱ γυναῖκες  
εἶναι ὄντα ἀλλόκοτα, ἰδιότροπα, ἄστα-  
τα· σήμερον ἀπορρίπτουσιν ὅ,τι χθές  
μετ' ἐπιμονῆς ἐζήτουν, καὶ ἴσως. . . .

— Ὁ ὀρισμὸς σου δὲν εἶναι πλήρης!  
ἀνέκραξεν ἡ γυνὴ καγχᾶζουσα. Σήμερον  
λακτίζουσιν ὅ,τι χθές ἐπεθύμουν!

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἐπήρμυσεν ἐν  
τῇ πράξει τὰ λεγόμενα. Χρόματα,  
δακρύας, χρωστήρας, εἰκῶν, ἅπαντα ἀ-  
νατράπησαν διὰ χαριεστάτου λακτίσμα-  
τος τοῦ γλαφυροῦ ποδὸς τῆς.

Συγχρόνως δὲ ἐγαρβεῖσα, παράφρων  
πλέον ὑπὸ τοῦ πάθους, ἐκτὸς ἐαυτῆς,  
παραπαίουσα τὰς φρένας, ὥρμησε πρὸς  
τὸν νέον, ὅστις ὑποχωρήσας βήματα  
τινα, διέφυγε τὴν περίπτωσιν τῶν βρα-  
χιόνων τῆς.

— Ἀλλὰ τί εἶσαι λοιπὸν σύ; ἀνέ-  
κραξεν ἐκφρων ἡ ὀθαρμάνις. Ἀθῶς, μέρ-  
μαρον, γρανίτης! Ἐκ τίνος ἐπλάσθης  
οὐσίας, κακοῦργε, ἀλιτῆρις, προδότα,  
σαύλλε, χριστιανέ! Ἡ εἶσαι τρελός,  
ἀνόητος, ἡλίθιος! . . . .

— Τί εἶμαι, κυρία μου; ὑπέλαβεν  
ὁ νέος μετὰ ἀξιοπρεπείας. Εἶμαι ἀν-  
θρωπος ἔχων ὀλίγην συνείδησιν, συναι-  
σθανόμενος τὰ καθήκοντα πρὸς τὴν  
φιλοξενίαν καὶ ὁποῖος σεβασμὸς ἐρεῖλε-  
ται πρὸς αὐτήν, ἔχων ὀλίγον νουν, ὅ-  
πως σκεφθῶ ὅτι ὅ,τι διαλογίζεται ὁ τε-  
ταραγμένος νοῦς σου καὶ ὀρέγεται ἡ  
ισορροπία καρδίας σου εἶναι ἀνέρον καὶ  
ἄξιον περιφρονήσεως!

— Ὑποκριτὰ ἀσυνείδητε! Ἀλλήσ-  
σεις γνώμην καὶ φρονήματα ἐναλλάσ-  
σων καὶ τὰ δωμάτια, ἐντὸς τῶν ὁποίων  
ἐργάζεσαι. Ἀλλὰ φρονεῖς ἐδῶ καὶ ἀλ-  
λέως σκέπτεσαι ἄλλοῦ!

— Κυρία, ἔως ἐδῶ! ἀνέκραξεν ὁ νέος  
μετ' ὀργῆς.

— Ἀ! ἔχομεν καὶ ἀπειλὰς! Ἐχιδ-  
να ἰοδόλε, μικρὲ γκισούρ!

— Εἰπέτε, εἰπέτε καὶ ἄλλα, ὑπέλα-  
βεν ἀταράχως ὁ νέος, προσπαθῶν νὰ  
κατασιγάτῃ τὴν ἐξεγερθεῖσαν ὀργὴν  
του ἐπὶ τῇ ἐκτοξευθείσῃ κατὰ τοῦ ἐρω-  
τός του συκοφαντίᾳ. Εἰπέτε καὶ ἄλλα·  
ἴσως ἐκχύνουσα τὴν κατ' ἐμοῦ χολὴν

σας, αἰθανθήτε τὸν ἑαυτὸν σας μάλ-  
λον ἥρεμον, μᾶλλον σώφρονα.

— Ὡ! συγγνώμην, παιδί μου, συγγνώ-  
μην ἄστρον μου! συγγνώμην ἀρνίον  
μου! ἀνέκραξεν ἡ γυνὴ, γονυπετοῦσα  
πρὸ τοῦ νέου. Μὴ ὀργίζεσαι διὰ τὰς ὑ-  
βρεις μου. . . . Βλέπεις πόσον ὑποφέρω. . .  
βλέπεις πόσον πάσχω. . . . Εἶμαι παρά-  
φρων, εἶμαι ἀκαταλόγητος, διότι σὲ  
ἀγαπῶ, διότι σὲ λατρεύω. . . .

— Ἐγέρθητε, κυρία μου ἐγέρθητε,  
εἶπεν ὁ νέος· οἰκτεῖρων τὸ δυστυχὲς  
πλάσμα.

Καὶ ἦτο ἀξία οἰκτιρμοῦ ἡ πτωχὴ  
γυνὴ, μεθ' ὅλην τὴν πτώσιν, ἐν ἣ εὐρί-  
σκετο. Ὁ ἔχων καρδίαν βαλέτω κατ'  
αὐτῆς τὸν λίθον, εἰ δύναται.

— Ἐγέρθητε, κυρία μου, δὲν εἶναι  
αὐτὴ ἡ θάψις σας.

Καὶ ἔτεινε τὴν γεῖρα, ὅπως ἀναγείρη  
τὴν παιτοῦσαν ὑπ' ὅλας τὰς ἐποψείας γυ-  
ναῖκα ἐκείνην, ἥτις ὁμῶς λαβοῦσα διὰ  
τῶν δύο χειρῶν κατεκάλυψεν αὐτὴν  
διὰ φιλημάτων καὶ δακρύων.

— Ὡ! εἶμαι πρὸ πολλοῦ ἰδική σου·  
ὠλόλυξε θωπεύουσα διὰ τοῦ ὑγροῦ ἐκ  
τῶν δακρύων προσώπου τῆς τὴν χεῖρα  
τοῦ νεανίου, εἶμαι ἰδική σου! . . . .

Ὁ νέος διὰ κινήσεως ζωηρῆς ἀνήγει-  
ρεν αὐτὴν πνευστιῶσαν, ὁλοπύρρον,  
κλαίονταν.

Μεθ' ὅλην ἐκείνην τὴν παραφορὰν,  
ἡ γυνὴ ἔμεινε μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλι-  
μένην, ὡς κατὰδικος.

— Λυπήσου με, λυπήσου με, ἐφέλ-  
λιζε κρατοῦτα αὐτοῦ τὴν χεῖρα. Τόσον  
καιρὸν πάσχω, τόσον καιρὸν σὲ ἀγαπῶ. .  
Σὺ δὲν ἐνόησες τίποτε. . . ἦσο τόσον ἀ-  
διάφορος. . . . τόσον ἀπαθής. . . . Σὲ  
κατηγόρου κατ' ἐμαυτὴν ὡς ἀνάξιον  
τοῦ καταφλέγοντός με πάθους, ὡς ἀ-  
νόητον. . . . Καὶ ὁμῶς ἡ πρὸς σὲ ἀγά-  
πη μου ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μὲ κα-  
τέβαλε, μὲ ὑπεδούλωνε, τί λέγω; μὲ  
ἐξκυτέλιζε! . . . .

— Ὑουχάσατε, κυρία, πρὸς Θεοῦ,  
ἡουχάσατε, ὑπέλαβεν ὁ νέος ἥρεμα,  
ὀδηγήσας τὴν λιτοψυχούσαν σχεδὸν  
γυναῖκα πρὸς τὸ παρακείμενον διβάνιον.  
Καθίστατε, ἀναπαυθήτε, εἶναι πυρετός  
ἀπλούς· αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐπάθετε, θὰ  
παρέλθῃ. . . εὐχομαι νὰ παρέλθῃ. Εἴθε,  
ὅταν σὰς ἐπανίδω, νὰ σὰς εὕρω ἐπανα-  
κτίσασαν ὅλην τὴν φρόνησιν, ὅλην τὴν  
σωφροσύνην, ἣν ἐρεῖλει νὰ ἔχῃ πᾶσα  
γυνὴ, εἰς ἣν ἀγαθὸς καὶ ἀριστος σύζυ-  
γος ἀφιερώνει τὴν λατρείαν του καὶ ἐκ  
τῆς διαγωγῆς τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶ τὴν  
τιμὴν καὶ ὑπόληψίν του.

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ! ἀγνοεῖς ὅτι μὲ φο-  
νεύεις; . . . δὲν καταλαμβάνεις ὅτι σπα-  
ράσσεις τὴν καρδίαν μου; ὅσα μοῦ εἶ-  
πες, πιθανὸν νὰ εἶναι καλὰ, ἀλλ' ἐγὼ  
δὲν ἐννοῶ τίποτε, δὲν εἶμαι εἰς κατὰ-

στασιν νὰ ἐννοήσω. Ἐν μόνον ἤξεύρω,  
ὅτι σὲ ἀγαπῶ, ὅτι εἶμαι παράφρων καὶ  
ὅτι ὁ ἔρως μου δύναται νὰ μὲ ὠθήσῃ  
εἰς ἐγκλημα! . . .

Καὶ μετὰ τινὰ παύσιν:

— Ἀκούεις; εἰς ἐγκλημα! προσέ-  
θηκε διὰ φωνῆς, ἐν ἣ περιείχετο ὁλό-  
κληρος ἡ λύσσα καὶ ἡ ζήλοτυπία γυ-  
ναϊκός, προσβληθείσας εἰς ὅ,τι ἔχει πο-  
λυτιμότερον, εἰς τὴν οὐλαυτίαν τῆς.

Ὁ νέος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν. Στη-  
ρίζων δὲ ἐπ' αὐτῆς βλέμμα αὐστηρὸς  
ὀργίλον:

— Δύνασθε νὰ νάμητε, χανοῦμ, ὅ,τι  
θέλετε, εἶπεν. Ἀλλ' ἐγὼ βεβαίως δὲν  
θὰ κηλιθώσω τὴν ἰσότητά καὶ τὸ ἀ-  
σπίλόν τῶν αἰσθημάτων μου. Ὑγιαίνε-  
τε, καλὴ μου μητὲρ, προσέθηκε.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀποραστικῶς τοῦ θα-  
λάμου, ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγου διεδραματίσθη  
ἡ σκηνή, ἥς ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος ἥρω.

Ἡ γυνὴ ἀνετινάχθη, ὅπως δράμῃ  
ὀπίσω του. Ἀλλ' ἡ θύρα ἐκλείσθη ἐνώ-  
πιόν τῆς, μετ' ὀλίγον δὲ εἰκοῦσθησαν  
τὰ βήματα τοῦ νέου ἀποκρυνόμενα.

— Ἀχ! ἐστέναξεν ἡ γυνὴ, ἀνυψού-  
σα τὸ βλέμμα.

Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ὁ στεναγμὸς ἐκεῖ-  
νος ἦτο ὁ τελευταῖος καὶ ὅτι ὁ ἀναχω-  
ρῶν νέος συνεπῆρε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ψυ-  
χήν τῆς.

Ἡ μεγάλη ταραχὴ, ἥτις κατεῖχε  
τὴν γυναῖκα, καὶ ἡ ἰσχύς, ἣν ἔντλαε  
μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκ τῆς νευ-  
ρικῆς αὐτῆς καταστάσεως, αἶφνης πα-  
ρέλυσεν.

Χαλαρωθείσας ἀπαξ αὐτῆς, ἡ γυνὴ  
κατέπεσεν ὡς νεκρά ἐπὶ τοῦ διβανίου,  
ὀλολύζουσα ἐκ τοῦ ἀπελπισμοῦ καὶ  
δάκνουσα τὰ προσκεφάλαια ἐξ ἀπο-  
γνώσεως!

(ἀκολουθεῖ)

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΤΑΛΗΣ

Η ΧΛΩΡΙΣ

Μυθολογικὴ παράδοσις

Ἦτο θέρος. . . .

Τὸ τέρμα τοῦ συμποσίου πολυποι-  
κίλου, πλουσίου, κερυκευτοῦ καὶ θείου  
δοθέντος ἐν τῷ οὐρανῷ—τοῦ ὁποίου ἡ  
εὐδότης κνίσσα μέχρι τῆς γῆνης σπρί-  
ρας εὐάνουσα διήγειρε τὴν ἀπὸ πολλοῦ  
ὑπνώττουσαν ὀρεξιν φιλασθένων τινῶν  
στομάχι

ἅπαντες, ἢ μᾶλλον, ἐγένοντο ζωηρότεροι τοῦ συνήθους.

Ὁ πολύκαις Ζεὺς ἐπὶ τῇ ἐκτάτῳ ταύτῃ ζωηρότητι ὠρέχθη νὰ ἀκούσῃ καὶ πάλιν τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς—ὡς ἂν δὲν ἤρχουν αὐτῷ τόσα προγόνια—καὶ ἐπὶ τῷ δυσχερεῖ τούτῳ σκοπῶ ἐξελέξατο ὡς συμπλάστριαν αὐτοῦ τὴν πολυβλαυστον Θέμιδα. . . . .

Μετὰ ἐννεάμητιον σιωπὴν—περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου—ἡ συμπλάστρια Θέμις ἤρχισε νὰ ἐκβάλλῃ περσέδους φωνάς, ἐπὶ ταῖς ὁποίαις ὁ Ὀλύμπιος σύμπας ἐπαράχθη καὶ οἱ Θεοὶ ἔδυσαν τὰ ὦτα αὐτῶν, ὅτε δὲ εὐκρεστήθησαν νὰ θέσωσιν αὐτὰ καὶ πάλιν εἰς ἐνέργειαν ἀκροάσεως, κλαυθμηρισμὸς λεπτός, ἡχηρὸς καὶ ἰδύς προσέβαλε τὰ ἀκουστικὰ αὐτῶν τύμπανα, καὶ διὰ μιᾶς ὁ Ὀλύμπιος ἐπρασίωσε, οἱ Θεοὶ ἐχάρησαν, ὁ Ζεὺς ἐμειδίκαε, ἡ Θέμις ἠλευθερώθη καὶ ἐγεννήθη ἡ Χλωρίς!...

Κόρη λοιπὸν γλαυκῶπις, χαρίεσσα, πολυθέληχτρος, ῥωμαντική, ἐκρινή καὶ μαρτυρική διεδέχθη τὴν εὐωχίαν, τὴν ἡδονήν, καὶ τοὺς τόσους πόθους καὶ φωνάς, τὴν ταραχὴν καὶ τὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος κατετάραξε τοὺς τότε ἐπιγείους. Ὅταν ἐπανῆλθεν ἡ ἡσυχία καὶ ἡ εἰρήνη, οὗτοι ἐώρτασαν φαιδρῶς καὶ ἀνεγνώρισαν τὴν Χλωρίδα ὡς θεὰν τοῦ ἔαρος καὶ τῶν ἀνθέων. Αὕτη πρὸς ἀντάμειψιν καὶ ἐκφρασιν εὐαρεσκείας, ἐπὶ τρεῖς ὅλους μῆνας—τοῦ ἔαρος—ἐξηκολούθει κλαυθμηρίζουσα ἀδικόπως, ὥστε ὁ Ζεὺς, ὁ πατὴρ αὐτῆς, ἀνησυχῶν ἐθύμωσεν, ἐσυγχύσθη, ἐκ τῆς συγχύσεως ταύτης ἀνέβη τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ θερμαινόμενη τῆς κεφαλᾶς αὐτοῦ, συναυθερμαίνεται καὶ ὁ κόσμος. Ἐπὶ τῇ θυμῶδει τότε δικταγῇ τοῦ Διὸς ἐκλείσθησαν αἱ θύραι τοῦ οὐρανοῦ, ἐκτοτε δὲ μόνον κατὰ τὸ ἔαρ, τὴν ἐποχὴν τῶν γενεθλίων τῆς, διδὲν αὕτη τοιμηνιαίαν ἐορτὴν ἀνοίγουσα τὰς πύλας αὐτοῦ, ἀφοῦ προηγουμένως δι' ἀναλόγων θωπειῶν κατάρθρωσε νὰ λάβῃ τὴν ἐπὶ ταύτῃ συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς τῆς, θεωροῦσα αὐτὸ ὡς σπουδαίαν ὑπηρεσίαν.

Ἰκαναὶ ἐδόθησαν ἑορταὶ τοῖς θνητοῖς ὑπὸ τῆς Χλωρίδος, παρῆλθεν ἡ παιδικὴ αὐτῆς ἡλικία, καὶ τῇ ἐπετράπη τέλος νὰ κατέλθῃ μόνη πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς θείας αὐτῆς Δήμητρος. Ἦτο πρῶτα. Ἡ χλωρὰ φύσις ἦτο δροσερὰ ὡς τὸ μέτωπον κόρης ὑπὸ τοῦ χειμῶνος ῥιπιζόμενον. Ἐφάνη λοιπὸν καὶ Χλωρίς ἐν τῷ γήινῳ κόσμῳ αἰγλήεσσα καὶ ἀπῆντησε γνωρίμους ἀρκέτους· σὺν τοῖς ἄλλοις τὸν λαμπρὸν καὶ ζωηρὸν Φοῖβον καταγινόμενον νὰ θερμάνῃ τὴν ψυχρανομένην Δήμητραν. Ἐξωργήνησεν ἤδη ὁ Φοῖβος τὰ περίξ καὶ ἡ Χλωρίς ἐπει-

δείκνυται τοῖς βροτοῖς ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ μεγαλοπρεπείᾳ. Ἐχει ὠραίους κυανοὺς ἐρσθαλμοὺς, τῶν ὁποίων τὸ χρῶμα, λέγεται ὅτι ἐχάρισεν αὐτῇ ὁ Ποσειδῶν. Ἡ κόρη αὐτῆς λελυμένη, χρυσαίγουσα καὶ ἀστραπηδόλος εὐωδίᾳ, ἐκάστη αὐτῆς θορὴ λήγει εἰς εὐχρον καὶ ζωηρὸν κάλυκκα. Φέρει ἐσθῆτα μακράν, οἷαν θὰ ἔφερε πᾶσα θεὰ συνενοῦσα ἅπαντα τὰ χρώματα καὶ συνιστάμενα ἀπὸ εὔχρως ἀνθέων πετάλα. Οἱ μικροὶ καὶ χαρίεντες πόδες αὐτῆς—οὗς θὰ ἐξέκλειε πᾶσα αὐτάρεσκος γυνὴ—εἰσὶ γυμνοί, μὴ πληγονόμενοι ὁμῶς, ἀλλὰ βαίνοντες στερεῶς: ὅπου καὶ ἂν πατήσωσι γεννᾶται ἔ. ἄνθος.... Κραταὶ εἰς τὴν δεξιάν αὐτῆς χεῖρα κιτῆρα κατασκευασθέντα ὑπ' αὐτῆς, ἐν ἐκ τῆς φιλοπαιγμοσύνης τῆς ἐλητηρόνησεν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ Νηπιθοῦς, τὴν ἀριστεράν δὲ, κρατοῦσαν κίρας, ἐκτείνουσα, βλίνει ἄνθη, ἄνθη, ἄνθη! Φεύγει, πετᾷ, ἐλαφρὰ, μειδιώσα, χαίρουσα, ἀγαλλομένη, φιλοπαιγμων. Τοὺς πάντας χαιρετίζει μετὰ ζωηρᾶς καὶ ἁγνῆς αἰδημοσύνης, πλὴν... αἰφνης χάνει πρὸς στιγμὴν τὴν ζωηρότητα τῶν ἀθέων αὐτῆς θελητήρων... Ἐρᾶται!... Καὶ ποῖα γυνὴ μένει ἀνέραστος;... Ἐκνῶς καὶ ἰδύς νεανίας ἐπορσθαλμῶς αὐτὴν ἡδυπαθῶς. Αὕτη ἐκ τῆς συσταλῆς καταναεῖ τὴν κεφαλὴν ἀπέναντι τοῦ Θεοεικέλου νεανίου, καὶ πρὸς στιγμὴν κινδυνεύει νὰ πέσῃ ὁ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, ἐπιχαρίτως κοσμῶν, καὶ ἐκ λευκῶν ἀνθέων συνιστάμενος στέφανος. Ὁ ἀγλαόμορφος νεανίας εἶναι ὁ Ζέφυρος. Ἡ πολυθέληχτρος Χλωρίς πλησιάζει αὐτὸν... ἡ καρδιά ἀμφοτέρων πάλλει, δεχομένη μεθ' ἡδονῆς τὰ βέλη τοῦ μικροῦ ἔρωτος. Εἰς ἐκάστην τοῦ Ζεφύρου θωπεῖαν, εἰς κάλυξ ἀνοίγεται, ἐν ζωηρόχρουν ἄνθος κοσμεῖ αὐτήν. Ἄμα δὲ ὁ Ζέφυρος περιπτύσσεται αὐτὴν θερμῶς, ἅπαντα τὰ ἄνθη τὰ σχηματίζοντα τὴν παικιλόχρουν καὶ μοναδικὴν αὐτῆς ἐνδυμασίαν, ἐκχέουσι μύρα τερπνὰ, μύρα ἄρωματώδη... .

Οἱ δύο ἐρασταὶ εἶναι εὐτυχεῖς, εἶναι κατηνχαριστημένοι, εἶναι εὐδαίμονες!...

Ὁ πατὴρ Ζεὺς πύχαριστήθη ἐκ τοῦ ἐρωτικοῦ τούτου συνοικεσίου—διότι ὁμοιάζειν πολὺ τὰ ἰδικά του—καὶ ἀνυπομόνως περιέμεναν τὸν ἐγγονὸν αὐτοῦ... Πολὺς δὲ παρῆλθε καιρὸς καὶ ἡ Χλωρίς μετὰ τοῦ Ζεφύρου ἔτεκεν υἱόν. Τὸν υἱόν τούτον ὠνόμασαν Κάρπον.

Ἐπὶ τῇ παιδοποιεῖᾳ ὁ Ζέφυρος ἤρχισε νὰ γαυρίζῃ, νὰ ὑπεραίρηται καὶ νὰ φουᾷ, ὡς πράττουσιν ὅλοι οἱ πατέρες, πρὸ πάντων εἰς τὰ πρωτότοκά των. Ἀλλ' ὁ εὐλογημένος πατὴρ Ζέφυρος, ἐφύσησε τόσον σφοδρῶς, ὥστε συνέτριψε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ταλίνθου!!... ἐπὶ

τούτῳ ἐξῆγειρε τὸν θυμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐξώρισεν αὐτὸν εἰς τὸν Ταύγετον!

Φαντάσθητε τὴν θλίψιν τῆς Χλωρίδος. Δὲν ἐξήρχετο ἐπὶ παλὺν χρόνον, καὶ θλίβει ἐξωγρασεῖτο εἰς ὅλων τῶν φίλων αὐτῆς τὰ πρόσωπα. Ἀδύμοναυτες περιέμεναν αὐτήν. Αὕτη ὁμῶς ἤναγκασθῇ νὰ φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷ τὸν μόνον βίον.

Ἐφάνη τέλος πάντων μετὰ τῶν ἡμερῶν, ῥοδινὴ, εὐχαμπτος καὶ γλυκεῖα, κατὰ τὸ εἶωθός, πολυπτύχον καὶ πλούσιον φέρουσα ἱματισμὸν καὶ κρατοῦσα ἄνθη! Διεχωρίσθησαν ἀμέως οἱ ἀναμένοντες αὐτὴν θνητοί, σχηματίζοντες ἰδιαιτέρως τάλανγγας καὶ τάξεις. Αὕτη ἀγαλλομένη καὶ χαίρουσα ἐπὶ τῇ τιμῇ ἥ ἔξιστο, ἐχώρισεν ἐπίσης τὰ διάφορα ἄνθη κατὰ χρώματα. καὶ ἤρξατο ῥιπτουσα αὐτὰ ἰδιαιτέρως εἰς ἕκαστον ὁμίλον. Ἐρρίψεν ἄνθη λευκὰ καὶ οἱ ταῦτα δεχθέντες ἐδέχοντο τὴν ἀθωότητά, τὴν τιμιότητα καὶ τὴν ἡσυχίαν. Προσέφερον ἄνθη ἐρυθρά, καὶ οἱ λαβόντες ἐγένοντο πλοῖσιοι, εὐθαρσεῖς καὶ ἰσχυροί. Ἐδωκεν ἄνθη πορτοκαλλόχροα, καὶ οἱ συλλέξαντες αὐτὰ πύχαριστήθησαν, ἀνεγνώρισαν τὸ ὥραιον. Ἐστεφάνωσε τινὰς μετ' ἄνθη πρασινωπά καὶ οὗτοι ἤλπισαν, ἡσθάνθησαν ἡδυπαθῶς, κτύπησαν. Ἐνεγείρισεν εἰς ἄλλους ἄνθη ἰόχροα αὐτοὶ δὲ ἐγένοντο μετριόφρονες, δειλοὶ, εὐαίσθητοι. Ἐοράνε τινὰς μετ' ἄνθη βαθυκύανα καὶ ἐκείνοι ἐγένοντο σεμνοί, ἐπιστήμονες, ἐρασταὶ τοῦ καλοῦ. Ἐκόσμησε καὶ τινὰς μετ' ἄνθη ῥοδόχροα καὶ οὗτοι ἔσχον τὴν ἡδυπάθειαν καὶ τὸν ἔρωτα!!... Ἐμειναν ὁμῶς καὶ μερικοὶ μὴ λαβόντες ἄνθη. Οὗτοι—ὡς πάντοτε εὐρίσκονται φιλόσοφοι εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις—ἤλθον ἵνα ψέξωσι τὴν γενναϊόδορον θεάν. Ἀλλ' ἔμενον εἰσέτι τρία χρώματα ἐν τῷ κέρατι τῆς Χλωρίδος: τὸ κίτρινον, τὸ πορφυροῦν καὶ τὸ μέλαν. Τὰ ἔρριψεν ἐπ' αὐτῶν. Οὗτοι ἀπλήστως τὰ συνέλεξαν, καὶ οἱ μὲν τὰ πρῶτα λαβόντες ἐγένοντο ἀδύνατοι, δουλοπρεπεῖς, ζηλότυποι· οἱ τὰ δεύτερα ματαιόφρονες, ψεύσται, καὶ ἐγωῖσται, οἱ τὰ τρίτα δυστυχεῖς, φιλάσθεντοι, περίλυποι!!...

Ἡ Χλωρίς ἔσχε, ἔχει καὶ ἔξει τοὺς ἰδιαιτέρους αὐτῆς λατρευτάς, ὁπαδοὺς, μύστας, ἱεροφάντας καὶ θιασώτας. Ἐκ τούτων διακρίνονται κυρίως βροτανικοὶ ἐμβριθεῖς, ποιηταὶ πτερόεντες, ἀνθοκόμοι ἐρωτύλοι φυτοτρόφοι πνευματώδεις χλωρολόγοι μελετητικοὶ νεανίσκοι ἐρωτόληπτοι, κόραι φιλοπαιγμονες, παρθένοι ἀθῶαι, κηπουροὶ ἐργατικοί, φιλανθεις βαθύπλουτοι, λόγιοι εὐπαίδευτοι, ὅλοι κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ τάξεις ἀκολουθοῦντες αὐτὴν πιστῶς καὶ

λατρεύοντες αὐτὴν θερμότατα. Μόνον ἐγνώσται, οἰκηματῖαι καὶ σχολαστικοὶ δὲν ἐπλησίασαν, οὐδὲ τολμῶσι νὰ πλησιάζωσιν αὐτήν. Οἱ τελευταῖοι μάλιστα — εἰ σχολαστικοὶ — ἤθελον ποτὲ, κατὰ τινὰ παράδοσιν, νὰ προσφέρωσιν αὐτῇ ὡς θυσίαν ἀγνοῶ πόσους κεκοινησμένους τόμους, καὶ πόσα δυσανάγνωστα χειρόγραφα. Ἀλλ' αὐτὴ ἀκηδίασεν, ἐνεθυμήθη τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους . . . καὶ ἀπέπεμψεν αὐτοὺς κακῶς ἔχοντας καὶ ἐκυτοὺς βλασφημοῦντας. Οὗτοι θυμωθέντες ἐπὶ τούτῳ, ὠρκίσθησαν νὰ μὴ ἀναφέρωσι πλέον τὸ ὄνομα αὐτῆς, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἀργότερον — ἄγνωστον ἂν ἀπὸ πείναν — ἀπεκάλεσαν αὐτὴν τινὲς Φλωρίδα ἕτεροι Φλώρα, καὶ ἄλλοι Θαλλώ.

(Χλωρίς Κωρ/πόλεως).

## ΠΟΙΚΙΛΑ

Οἱ ἄγγλοι λωποδύται καὶ ἐκτὸς τῆς πατρίδος αὐτῶν γαίρουνται ἐπὶ δόλῳ ὅτι εἶναι οἱ ἐπιτηδαιότεροι εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς κλοπῆς πάντων τῶν λωποδυτῶν τῆς ὑψηλῆς. Ἐσχάτως ἐν Παρισίοις κύριός τις ἐν τινι σταθμῷ λεωφορείων ἀπολέσας οὕτω τὸ βαλάντιόν του ὥστε νὰ ἐκδικηθῇ ἀγοράσας ἕτερον ἔθεσεν ἐντὸς αὐτοῦ, ἀντὶ γραμμάτων χάρτιν ἐφ' οὗ ἔγραψε τὰς λέξεις ταύτας: Ταύτην τὴν γοργὴν θὰ εἰ κλέψῃς ἐγὼ ἔξωπόλετε.

Μεταβὰς δὲ εἰς τὸν αὐτὸν σταθμὸν ἐπερίμανε προσέχων τίς ἐκ τῶν λωπο-

δυτῶν τούτων ἤθελεν προτριβῆ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὡς ἤθελε ἐννοήσῃ τι, νὰ προκαλέσῃ ἀμέσως τὴν σύλληψιν αὐτοῦ.

Ἀλλ' εἰς μάτην ἐπερίμανεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν· βαρυνθεὶς δὲ ἀπεράσισε νὰ ἀναχωρήσῃ· ἀλλὰ πρὸ τούτου ἤθελον νὰ πιστοποιηθῇ, ἂν τὸ βαλάντιον ἦτο εἰς τῆς θέσιν τοῦ φορέματός του ἐν τῇ ἔθεσεν αὐτό· ἦτο ἐκεῖ — τὸ ἔλαβε μηχανικῶς, τὸ ἤνοιξε καὶ παρατηρεῖ μετ' ἐκπλήξεως ὅχι τὸν χάρτιν ὃν ἔθεσε ἀλλ' ἰδοὺ χάρτιν ἑτέρου χρώματος· κυανοῦ καὶ φέροντα τὴν εἰρωνικὴν λέξιν, "Α κατεργάρη!"

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν γυναικῶν» ἀναφέρει ὅτι 36 γυναῖκες γαλλίδες εἶναι διδάκτορες καὶ προλύται τῆς ἱατρικῆς, τῶν τεχνῶν, ἐπιστημῶν κτλ.

Ἐν χωρίῳ τῆς Χίου Βροντάδῳ ὑπηρετῆς ἤρῃτο νεανίδος τινος. Τὸ ἑσπέρας μετὰ τὸ πέραν τῆς ὑπηρεσίας του ἀπήρχετο ἵνα κλέψῃ μετὰ τῆς ἑταίρας αὐτῆς του. Πρὶν πλησιάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπυροβόλει· φθὰς δ' ὑπὸ τὸ παράθυρόν της ἔρριπτε πετράδια, καὶ ἐκείνη ἀκούουσα τὸ σύνθημα προέβαινεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐγένετο ἡ ἐπομένη συνδιάλεξις. — Καλὴ ἑσπέρα Ξενοῦ. — Καλῶς τὸν Διοντῆ. — Καλὰ ἔσαι Ξενοῦ; — Καλὰ Διοντῆ. — Ἦκουσες τὸ μπόμ. — Ἦκουσά το. — Ἐγὼ μού 'τανε. . . Μετὰ μακρὰν δὲ διαμονὴν ἐν σιωπῇ, ἔλεγε, πάλιν. — Καλὴ νύκτα Ξενοῦ. — Στὸ καλὸ Διοντῆ. Καὶ ἡ Ξενοῦ εἰσῆρχετο καὶ ἐκλείει τὸ παράθυρον, ὃ δὲ Διοντῆς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἑτοιμος νὰ ἐπανέλθῃ, τὴν ἐποιοῦσαν πρὸς ἐπανάληψιν τοῦ αὐτοῦ διαλόγου.

Δύο Χῖοι καταλήφθησαν ὑπὸ σφοδρότατης τρικυμίας· ἐνῶ δὲ κατ' ἀρχὰς ἀμρότεροι ἐντρομοὶ εἰσιώπων, αἶφνης ὁ ἕτερος τούτων ἀναφωνεῖ κλαίων· «τώρα μπλὶ εἶναι ποῦ θὰ μπινιγούμενε· ἀχ θεέ μου ἴντ' ἂν αὐτὸ ποῦ πάθεμένε;» Τότε καὶ ὁ ἄλλος τοῦ λέγει· «Μπρὲ ἐν με κόφτει ποῦ θὰ μπινιγῶ μόν' μ' ἴντα μούτρα θὰ πάγωμένε στὴν Χιό».

## ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

### ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΒ'

Ἡχώ

Ἐλυσσε δ' αὐτὸ μόνος ὁ κύριος

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΑΡΑΣ.

### ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΙ'

Ἀπέθανεν ὁ ἄνδρας μου. Στὴ λύτη μου ἐπάνω, Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ ἀποστάσει ἀμέσως ν' ἀποθάνω. Σურάρι ἐπὶ ῥα κοφτερό, χορὴ νὰ γύσω δάκρυ, Ἐκοψα τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ ῥοζέτ' εἰς τὴν ἄκρη. Ἀλλὰ, τί καὶ ἔπειτα! ἀντὶ αὐτοῦ χάρις χέριμα Εὐρέθηκα αἰφνίδια σὶ σφαιρομένο ἔωμα, Ὅπου εὗρηκα τὸν ἄνδρα μου σὶ θρόνῳ καθισμένο Ἀπὸ ἀστραπῆς καὶ σύγνερα καὶ δόξα κυκλὸ μένο.

Εἰς τὸν πρῶτον λύτην ἐκ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν προσφέρεται ὡραία εἰκὼν.

Εἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συνδρομητὴν προπληρόνοντα τὴν ἐτησίαν ἢ ἑξαμηνιαίαν συνδρομὴν προσφέρεται ΔΩΡΕΑΝ τὸ ὥραϊον μυθιστόρημα τοῦ διασήμεου γάλλου μυθιστοριογράφου **MERY** «Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ» ὥραϊος τόμος ἐκ 300 σχεδὸν σελίδων τιμώμενος ἀντὶ δραχ. 3.

## ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν ΑΘΗΝΑΪΣ ἐν τῇ γραφείῳ τοῦ «Παρθενῶνος» ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῆς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.

Ἐν ΣΥΡΩ: παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναίῳ,

Ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τῷ κυρίῳ Σπ. Πρινάρῃ.

Ἐν ΝΑΥΠΑΛΩ: παρὰ τῷ κυρίῳ Παύλῳ Ἰατρῷ.

Ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρίτῃ.

Ἐν ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῇ γραφείῳ τῆς «Σφίγγος»

Ἐν ΙΘΑΚΗ: παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Πουλάτῃ.

Ἐν ΚΕΡΚΥΡΑ: παρὰ τῷ κ. Π. Ἀποστολοπούλῃ.

Ἐν ΖΑΚΥΝΘΩ: παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήκῃ.

Ἐν ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ κ. Ὀδυσσεὶ Παναγοπούλῃ.

Ἐν ΒΡΑΙΛΛΑ: παρὰ τῷ κ. Κλεάνθῃ Παπαζογλῇ.